

Bakalářská práce

Jméno a příjmení (student): .....

Lucie Plzáková.....

Oponent: ...

Dr.phil.hist. Karel

Otavský.....

Posudek oponenta:

Lucie Plzáková si pro svou bakalářskou práci vybrala téma ze specifické uměleckohistorické oblasti zaměřené na dějiny uměleckých sbírek. Využila k tomu očividně čerstvě nabyté cenné zkušenosti získané v Drážďanech. Volbu tématu ležícího mimo mimo klasické domény české kunsthistorie je v každém ohledu nutno uvítat, navíc jelikož dnes Drážďany již nepředstavují žádnou vzdálenou cizinu.

Z dějin významného drážďanského „Kupferstichkabinetu“ si kandidátka zvolila období tří generací mezi léty 1720 a 1780, charakterizované nástupujícím a vrcholícím osvícenstvím. Estetika a znalecví byly provozovány zprvu všestranně vzdělanými jedinci, kteří nadšeně hledali základy rozumového uchopení fenoménu umění jako takového, oproštěného od jeho funkčních a historických vazeb. Ačkoliv část tehdy formulovaných teoretických modelů a metodických postupů si dodnes zachovává jistou obecnou platnost, stala se doba tohoto intelektuálního rozmachu již dávno předmětem historického zkoumání. Že právě drážďanské sbírky k tomu skýtají vynikající příležitost, dokazují citované práce tamních současných a nedávných vědeckých pracovníků.

Oddělení grafického kabinetu od bývalého renesančního a v mnohém ještě doznívajícím středověkem zatíženého „kabinetu umění a kuriozit“ (Kunstkammer) v roce 1720 bylo významným krokem k systemizaci drážďanských sbírek podle jednotlivých uměleckých oborů. Zmíněné tři generace jsou spojeny se jmény po sobě následujících, i lidskými vlastnostmi rozdílných ředitelů sbírek: Johanna Heinricha von Heuchera (1720-1746), k jehož nejvýznamnějším akvizicím náleží sbírka o generaci staršího lipského sběratele Gottfrieda Wagnera, dále Carla Heinricha von Heinecken (1746-1763), autora řady literárních a odborných děl úzce spolupracujícího s pařížským sběratelem Pierrem Jeanem Marietem a konečně Christiana Ludwiga Hagedorna jako již výrazného kunsthistorika spravujícího vedle „Kupferstichkabinetu“ také sbírky obrazů a porcelánu, za kterého se grafický kabinet stal veřejně přístupnou sbírkou (1764.1780). Příliš historický charakter této části práce vyvažuje připojený katalog deseti vybraných italských kreseb 15. století. Lucie Plzáková zde předkládá dobře vyvážené katalogové texty obsahující technické údaje, popis, literaturu a zhruba dnešní stav bádání.

Prvá část práce vykazuje jistou nevyváženost. Zejména nápadný je různý stupeň pozornosti věnované van Heinkenovi (str.11-20) a Hagedornovi (str. 20-22). Více prostoru by mělo být věnováno důvodům, proč bylo na rozdíl od Paříže zachováno spojení tak odlišných oborů jako jsou spontánní kresba a řemeslně technická, tehdy především reprodukční grafika. Každopádně toto „teoretické nedotažení“ výrazně ovlivňovalo jak uspořádání sbírek tak vědeckou činnost jmenovaných ředitelů. Za nedostatek práce považují, že autorka se až úzkostlivě omezuje na informace čerpané z děl citovaných autorů, aniž by se odvážila je doplnit vlastními drobnými reflexemi založenými na skutečnostech známých z obecné historie. Citelně chybí např. občasné porovnávání jednotlivých ředitelů.

✓ pouhým řazení faktů bez drobných hodnotících či vysvětlujících vsuvek se snadno v textu může ztratit nejen čtenář ale i autorka sama. Důsledkem je ztráta chronologické plynulosti např. v biografické skizze věnované von Heineckenovi na str. 11: „...díky matce získal H. kontakty s obchodníky s uměleckými předměty. Nákupem obazů obohatil drážďanskou galerii. H. odchází na studia práv a literatury, „do Lipska“ - - v druhé větě by bylo potřeba dodat alespoň bližší časové určení slůvkem později; obdobně str.20: „H.se dostává do státních služeb. H. vystudoval práva.“ Nebo: Zajímavá zmínka o Heineckenově činnosti po jeho odchodu z Drážďan zcela chybí v jeho biografii (str. 11-16), čtenář se o ní však dovídá z marginální zmínky na str. 18. Spád dostává text nečekaně v začátku závěru, kde se ale – proti smyslu této části práce – náhle objevují zcela nová jména a nová problematika.

Značně neuspokojivá se jeví jazyková stránka předložené práce. Stylistická nepečlivost (str.11: Drážďanský Hofpoet (dvorní básník? domácí učitel? Společník?) K. posílá H-na. do Drážďan – správně zve nebo volá, doporučuje) přerůstá místy do odborných terminologických nepřesností (tamtéž: „grafická díla vzniklá na náměty maleb“ místo reprodukující malby; jinde str.17: „měděné desky nechal H. vytvořit v Paříži“- spíše „zhotovit“, správně ale „řýt“). Bezpochyby by autorce větší jazyková jistota dodala i více odvahy i k formulování složitějších obsahů a postřehů, což by práci prospělo.

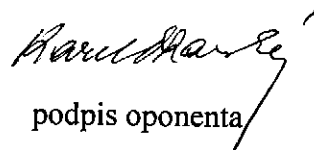
Práce na odborném textu autora vždy nutí k objasňování různých nejasností a nejistot, na které v životě běžně narážíme. To mohl kandidátka učinit např. u skloňování fancouzského jména Mariotte, které se vyslovuje bez koncového -e. Tedy: „jeho předchůdce Mariotta“ a „Mariottova role“ a nikoliv „Mariotteho“ (str.11; dotaz v jazykovém koutku, jinak třeba heslo v Ottově naučném slovníku).

Za zdařenou je možno považovat většinu katalogových textů, snad s výjimkou čísla 8 na str. 46, kde autorka podává komplikovaný popis podivných poloh dvou postav od Giuliana da Sangallo, aniž by poznamenala, že jejich nepřírozenost je dána tím, že se zřetelně opírají o neznázorněné předměty.

Zkušenost s psaním se získává časem. Proto bych autorce doporučil věnovat této velmi podstatné stránce umělecko-historické činnosti zvláštní pozornost a všimnout si při práci s odbornou literaturou jak „techniky“ psaní, tak i stylisticky podařených nebo zvláště výstižných a formulací.

Práci doporučuji k obhajobě.

V...Černošicích.....dne...30. srpna 2008

podpis oponenta